

260. En liten flicka klagar för Sylvia landets nöd.

Z. Topelius.

É. Pahlman.

Moderato.

1. Och jag satt där så säll i den strå - lan - de

kväll, Och jag sjöng hu - ru so - len gick ned. Och jag

sjöng ej al - - len, Där var sång i var gren, He - la

sko - gen den kvitt - ra - - de med.

2. Men bland fåglarnas låt
Så förnam jag en gråt
Av en liten en flicka på mark.
Hennes kind var så vit,
Och hon bet på en bit
Av det hårdaste bröd utav bark.
3. Och jag kvittrade glatt:
„Varför gråter min skatt?“
Och hon sade: „Vad stör det din lust,
Du, som plockar din mat
Ur de bräddade fat,
Ur de knoppande topparnas must.“
4. „Ack, en sten är mitt bröd,
Och jag biter med nöd,
Och min tand rår ej mera därpå.
Och, Gud nåde så visst,
I vår stuga är brist,
Och i höst blir ej bättre ändå.“
8. Vid hon talade så,
Runno tårarna små
På den brödbit hon bar i sin korg;
Och så mjuknade den
Och så bet hon igen
Och så glömde hon hela sin sorg.

9. Och jag kvittrade: „Mod!
Gud är mäktig och god,
Se, han saltar med tårar ditt bröd
För att göra det mjukt
När ditt hjärta är sjukt,
Och så gör han med all vår nöd.